

Zbierka súdnych rozhodnutí

ROZSUDOK SÚDNEHO DVORA (druhá komora)

z 30. apríla 2014*

„Odvetvie telekomunikácií — Elektronické komunikačné siete a služby — Slobodné poskytovanie služieb — Článok 56 ZFEÚ — Smernica 2002/21/ES — Cezhraničné poskytovanie balíka rozhlasových a televíznych programov — Podmienенý prístup — Právomoc národných regulačných orgánov — Registrácia — Povinnosť usadiť sa“

Vo veci C-475/12,

ktorej predmetom je návrh na začatie prejudiciálneho konania podľa článku 267 ZFEÚ, podaný rozhodnutím Fővárosi Törvényszék (Maďarsko) z 27. septembra 2012 a doručený Súdnemu dvoru 22. októbra 2012, ktorý súvisí s konaním:

UPC DTH Sàrl

proti

Nemzeti Média- és Hírközlési Hatóság Elnökhelyettese,

SÚDNY DVOR (druhá komora),

v zložení: predsedníčka druhej komory R. Silva de Lapuerta, sudcovia J. L. da Cruz Vilaça (spravodajca), G. Arestis, J.-C. Bonichot a A. Arabadžiev,

generálna advokátka: J. Kokott,

tajomník: C. Strömholm, referentka,

so zreteľom na písomnú časť konania a po pojednávaní z 20. novembra 2013,

so zreteľom na pripomienky, ktoré predložili:

- UPC DTH Sàrl, v zastúpení: G. Ormai, D. Petrányi, Z. Okányi, P. Szilas a E. Csapó, úggyvédek,
- Nemzeti Média- és Hírközlési Hatóság Elnökhelyettese, v zastúpení: N. Beke, splnomocnený zástupca, za právnej pomoci G. Molnár-Bíró, úggyvéd,
- maďarská vláda, v zastúpení: K. Szíjjártó, Z. Fehér a G. Koós, splnomocnení zástupcovia,
- belgická vláda, v zastúpení: M. Jacobs a T. Materne, splnomocnení zástupcovia,
- česká vláda, v zastúpení: M. Smolek a T. Müller, splnomocnení zástupcovia,

* Jazyk konania: maďarčina.

- litovská vláda, v zastúpení: D. Kriauciūnas a D. Stepanienė, splnomocnení zástupcovia,
 - holandská vláda, v zastúpení: M. Bulterman a C. Wissels, splnomocnené zástupkyne,
 - rumunská vláda, v zastúpení: R.-H. Radu, R.-I. Munteanu a I. Bara-Bușilă, splnomocnení zástupcovia,
 - slovenská vláda, v zastúpení: B. Ricziová, splnomocnená zástupkyňa,
 - Európska komisia, v zastúpení: G. Braun, L. Nicolae a K. Talabér-Ritz, splnomocnení zástupcovia,
- po vypočutí návrhov generálnej advokátky na pojednávaní 30. januára 2014,

vyhlásil tento

Rozsudok

- 1 Návrh na začatie prejudiciálneho konania sa týka výkladu článku 2 písm. c) a f) smernice Európskeho parlamentu a Rady 2002/21/ES zo 7. marca 2002 o spoločnom regulačnom rámci pre elektronické komunikačné siete a služby (rámcová smernica) (Ú. v. ES L 108, s. 33; Mim. vyd. 13/029; s. 349), zmenenej a doplnenej smernicou Európskeho parlamentu a Rady 2009/140/ES z 25. novembra 2009 (Ú. v. EÚ L 337, s. 37, ďalej len „rámcová smernica“), ako aj článku 56 ZFEÚ.
- 2 Tento návrh bol podaný v rámci sporu, ktorého účastníkmi sú UPC DTH Sàrl (ďalej len „UPC“), spoločnosť založená podľa luxemburského práva, a Nemzeti Média- és Hírközlési Hatóság Elnökhelyettese (námestník riaditeľa Národného komunikačného úradu, ďalej len „NMHH“), v konaní týkajúcom sa trhového dohľadu nad maďarskými elektronickými komunikáciami, ktoré sa vedie proti UPC.

Právny rámec

Právo Únie

- 3 Článok 1 smernice 98/84/ES Európskeho parlamentu a Rady z 20. novembra 1998 o právnej ochrane služieb založených na podmienenom prístupe alebo pozostávajúcich z podmieneného prístupu (Ú. v. ES L 320, s. 54; Mim. vyd. 06/003, s. 147) znie:

„Cieľom tejto smernice je aproximácia právnych predpisov členských štátov týkajúcich sa opatrení proti nezákonným zariadeniam, ktoré poskytujú neoprávnený prístup k chráneným službám.“

Nový právny rámec pre elektronické komunikačné služby

- 4 Nový právny rámec pre elektronické komunikačné služby (ďalej len „NPR“) sa skladá z rámcovej smernice a štyroch súvisiacich osobitných smerníc, medzi ktorými sú smernica Európskeho parlamentu a Rady 2002/20/ES zo 7. marca 2002 o povolení na elektronické komunikačné siete a služby (smernica o povolení) (Ú. v. ES L 108, s. 21; Mim. vyd. 13/029, s. 337), zmenená a doplnená smernicou 2009/140 (ďalej len „smernica o povolení“), smernica Európskeho parlamentu a Rady 2002/19/ES zo 7. marca 2002 o prístupe a prepojení elektronických komunikačných sietí a o pridružených prostriedkoch (prístupová smernica) (Ú. v. ES L 108, s. 7; Mim. vyd. 13/029, s. 323), zmenená a doplnená smernicou 2009/140 (ďalej len „prístupová smernica“), a smernica Európskeho parlamentu a Rady 2002/22/ES zo 7. marca 2002 o univerzálnej službe a právach užívateľov týkajúcich sa

elektronických komunikačných sietí a služieb (smernica o univerzálnej službe) (Ú. v. ES L 108, s. 51; Mim. vyd. 13/029, s. 367), zmenená a doplnená smernicou Európskeho parlamentu a Rady 2009/136/ES z 25. novembra 2009 (Ú. v. EÚ L 337, s. 11, ďalej len „smernica o univerzálnej službe“).

– Rámcová smernica

5 Odôvodnenie 7 rámcovej smernice znie:

„Ustanovenia tejto smernice a špecifických smerníc nemajú vplyv na možnosť každého členského štátu podniknúť opatrenia potrebné na zabezpečenie ochrany svojich základných bezpečnostných záujmov, na zabezpečenie ochrany verejnej politiky a verejnej bezpečnosti a na umožnenie vyšetrovania, odhalenia a postihu trestných činov, vrátane vytvorenia osobitných a primeraných povinností daných národným regulačným orgánom pre poskytovateľov elektronických komunikačných služieb.“

6 Článok 1 ods. 1 a 3 tejto smernice stanovuje:

„1. Touto smernicou sa vytvára harmonizovaný rámec regulácie elektronických komunikačných služieb, elektronických komunikačných sietí, pridružených prostriedkov a pridružených služieb... Ustanovujú sa ňou povinnosti národných regulačných orgánov a zriaďuje sa sústava postupov na zabezpečenie harmonizovaného uplatňovania regulačného rámca v celom Spoločenstve.

...

3. Táto smernica a špecifické smernice sa nevzťahujú na opatrenia prijaté na úrovni spoločenstva alebo na národnej úrovni v súlade s právom spoločenstva, sledujúce ciele vo všeobecnom záujme, najmä pokiaľ ide o reguláciu obsahu a audiovizuálnu politiku.“

7 Článok 2 rámcovej smernice s nadpisom „Definície“ stanovuje:

„Na účely tejto smernice:

a) ‚elektronická komunikačná sieť‘ znamená prenosové systémy..., ktoré umožňujú prenos signálov po vedení... alebo inými elektromagnetickými prostriedkami vrátane družicových sietí...;

...

c) ‚elektronická komunikačná služba‘ znamená službu bežne poskytovanú za úhradu, ktorá pozostáva úplne alebo prevažne z prenosu signálov v elektronických komunikačných sieťach, vrátane telekomunikačných služieb a prenosových služieb v sieťach používaných na vysielanie, s výnimkou služieb poskytujúcich obsah alebo vykonávajúcich edičnú kontrolu obsahu prenášaného pomocou elektronických komunikačných sietí a služieb; nezahŕňa služby informačnej spoločnosti definované v článku 1 smernice 98/34/ES, ktoré úplne alebo prevažne nepredstavujú prenos signálov v elektronických komunikačných sieťach;

...

ea) ‚pridružené služby‘ znamenajú služby pridružené k elektronickej komunikačnej sieti a/alebo elektronickej komunikačnej službe, ktoré umožňujú a/alebo podporujú poskytovanie služieb prostredníctvom takejto siete a/alebo služby alebo sú toho schopné, a zahŕňajú okrem iného... systémy podmieneného prístupu...;

f) „systém podmieneného prístupu“ je akékoľvek technické opatrenie a/alebo usporiadanie, ktoré sprístupňuje v zrozumiteľnej podobe chránenú službu rozhlasového alebo televízneho vysielania na základe predplatenia alebo iného druhu poskytnutého individuálneho povolenia;

...

k) „účastník“ je každá fyzická osoba alebo právnická osoba, ktorá uzavrela zmluvu s poskytovateľom verejne dostupných elektronických komunikačných služieb o poskytovaní týchto služieb;

...“

8 Z článku 8 ods. 1 rámcovej smernice vyplýva, že členské štáty zabezpečia, aby národné regulačné orgány uskutočnili všetky zodpovedajúce opatrenia zamerané na podporu súťaže pri poskytovaní elektronických komunikačných služieb, rozvoj vnútorného trhu, ako aj podporu záujmov občanov Európskej únie a aby takéto opatrenia boli primerané týmto cieľom.

– Smernica o povolení

9 Odôvodnenie 15 tejto smernice znie:

„Podmienky, ktoré sa môžu zlúčiť so všeobecným povolením a s osobitnými právami na používanie, by sa mali obmedziť na také, ktoré sú presne potrebné na zabezpečenie súladnosti s požiadavkami a záväzkami podľa práva spoločenstva a vnútroštátnych právnych predpisov v súlade s právom spoločenstva.“

10 Článok 3 smernice o povolení s nadpisom „Všeobecné povolenie elektronických komunikačných sietí a služieb“ vo svojich odsekoch 2 a 3 stanovuje:

„2. Poskytovanie elektronických komunikačných sietí alebo poskytovanie elektronických komunikačných služieb môže, bez toho, aby boli dotknuté špecifické záväzky, na ktoré sa odvoláva článok 6 ods. 2 alebo práva na používanie, na ktoré sa odvoláva článok 5, podliehať len všeobecnému povoleniu. Od spomenutého podniku sa môže požadovať predkladanie oznámenia, ale nemôže sa požadovať získanie výslovného rozhodnutia alebo akéhokoľvek iného správneho opatrenia od národného regulačného orgánu pred vykonávaním práv pochádzajúcich z povolenia. Na základe oznámenia, v prípadoch keď sa to vyžaduje, podnik môže začať činnosť, v prípadoch kde je to potrebné, vzhľadom na ustanovenia o právach používania v článkoch 5, 6 a 7.

Podniky poskytujúce cezhraničné elektronické komunikačné služby podnikom sídlacim vo viacerých členských štátoch podliehajú najviac jednému postupu oznamovania v príslušnom členskom štáte.

3. Oznámenie, na ktoré sa odvoláva odsek 2, neznamená viac ako prehlásenie právnickej osoby alebo fyzickej osoby národnému regulačnému orgánu o úmysle začať s poskytovaním elektronických komunikačných sietí alebo služieb a predkladanie minimálnych informácií, ktoré sa vyžadujú na to, aby sa umožnilo národnému regulačnému orgánu uchovávať register alebo zoznam poskytovateľov elektronických komunikačných sietí a služieb. Tieto informácie musia byť obmedzené na také, ktoré sú potrebné na identifikáciu poskytovateľa, ako napríklad registračné číslo spoločnosti, a kontaktné osoby poskytovateľov, adresy poskytovateľov, krátky opis siete alebo služby a odhadovaný dátum začatia činnosti.“

- 11 Článok 6 smernice o povolení s nadpisom „Podmienky všeobecného povolenia a podmienky na získanie práva na používanie rádiových frekvencií a čísiel a osobitné povinnosti“ vo svojich odsekoch 1 a 3 stanovuje:

„1. Všeobecné povolenie na poskytovanie elektronických komunikačných sietí alebo služieb a práva na používanie rádiových frekvencií a práva na používanie čísiel môže podliehať len podmienkam uvedeným v prílohe. Takéto podmienky musia byť nediskriminačné, primerané a transparentné...

...

3. Všeobecné povolenie obsahuje len podmienky, ktoré sú špecifické pre toto odvetvie a sú vysvetlené v časti A prílohy a nebudú duplikovať podmienky, ktoré sú platné pre podniky na základe iných vnútroštátnych právnych predpisov.“

- 12 Článok 11 ods. 1 smernice o povolení znie:

„Bez toho, aby boli dotknuté informácie a povinnosti týkajúce sa podávania správ podľa vnútroštátnych právnych predpisov iných, ako je všeobecné povolenie, národné regulačné orgány môžu len požadovať, aby podniky poskytovali informácie vyžadované všeobecným povolením..., ktoré sú primerané a objektívne oprávnené...“

- 13 Bod 8 časti A prílohy smernice o povolení uvádza predpisy a podmienky týkajúce sa ochrany spotrebiteľa, ktoré sú špecifické pre odvetvie elektronických komunikácií.

– Prístupová smernica

- 14 Článok 9 ods. 1 prístupovej smernice stanovuje:

„Národné regulačné orgány môžu v súlade s ustanoveniami článku 8 uložiť povinnosť transparentnosti vzhľadom na prepojenie a/alebo prístup vyžadujúci od operátorov uverejnenie špecifických informácií, ako sú napríklad informácie o účtovníctve, technické špecifikácie, charakteristiky siete, okolnosti a podmienky poskytovania a používania...“

– Smernica 2009/140

- 15 Odôvodnenie 5 smernice 2009/140 znie:

„Cieľom je postupne redukovat' predpisy *ex ante* špecifické pre daný sektor počas toho, ako sa bude rozvíjať hospodárska súťaž na príslušných trhoch, pričom v konečnom dôsledku by sa elektronické komunikácie mali spravovať výhradne právom hospodárskej súťaže. Vzhľadom na to, že na trhoch v oblasti elektronických komunikácií sa v posledných rokoch zaznamenala vysoká dynamika hospodárskej súťaže, je dôležité, aby sa regulačné povinnosti *ex ante* ukladali, len ak neexistuje efektívna a udržateľná hospodárska súťaž.“

Maďarské právo

- 16 NPR bol prebratý do maďarského práva najmä zákonom č. C z roku 2003 o elektronických komunikáciách [(Az elektronikus hírközlésről szóló törvény, *Magyar Közlöny* 2003/136 (XI.27)].

- 17 § 1 tohto zákona znie:

„1. Tento zákon sa uplatní

- a) na akúkoľvek činnosť v oblasti elektronických komunikácií vykonávanú na území Maďarskej republiky alebo z tohto územia, ako aj na akúkoľvek činnosť, počas ktorej sa vysiela rádiový signál;
- b) na každú fyzickú i právnickú osobu, ako aj na každú inú organizáciu bez právnej subjektivity, ktoré poskytujú služby alebo vykonávajú činnosti uvedené v bode a) alebo pridružené činnosti, a na ich štatutárnych zástupcov.

...“

- 18 Podľa § 10 písm. m) tohto zákona sa národný regulačný orgán zaoberá najmä administratívnymi otázkami, ktoré sú spojené s oznamovaním elektronických komunikačných služieb, manažmentom identifikátorov, vedením registrov zavedených právnou úpravou, odrušovaním a dohľadom nad trhom.

Spor vo veci samej a prejudiciálne otázky

- 19 UPC je obchodná spoločnosť registrovaná v Luxembursku, ktorá z luxemburského územia poskytuje predplatiteľom v iných členských štátoch, predovšetkým v Maďarsku, balíky obsahujúce služby rozhlasových a televíznych programov, ktoré podliehajú podmienenému prístupu a dajú sa prijímať cez satelit.
- 20 Keďže UPC nie je vlastníkom satelitnej infraštruktúry, využíva na tieto účely služby tretej strany. Okrem toho nemá právo vykonávať redakčnú kontrolu programov. Odmena, ktorá sa fakturuje za službu, zahŕňa náklady na prenos, ako aj poplatky, ktoré sa platia vysielačim organizáciám a organizáciám kolektívnej správy práv v súvislosti so sprístupnením ich obsahov.
- 21 NMHH je v Maďarsku príslušným vnútroštátnym úradom v oblasti elektronických komunikačných služieb.
- 22 V rámci reštrukturalizácie svojej činnosti v tomto členskom štáte UPC viedla od jari 2010 diskusie s predchodcom NMHH okrem iného o tom, či je poskytovateľ elektronických komunikačných služieb povinný registrovať sa na príslušnom vnútroštátnom regulačnom úrade, na ktorého území zamýšľa poskytovať také služby.
- 23 Dňa 8. októbra 2010 UPC informovala NMHH o tom, že podala žiadosť o stanovisko príslušnému orgánu podľa svojho sídla, ktorým je Institut Luxembourgeois de Régulation (Luxemburský regulačný orgán, ďalej len „ILR“), aby sa objasnila jej právna situácia. ILR vydal stanovisko, v ktorom uviedol, že územne príslušné sú luxemburské orgány, pokiaľ ide o služby, ktoré poskytuje UPC, a že podľa luxemburského práva služba poskytovaná touto spoločnosťou nepredstavuje elektronickú komunikačnú službu.
- 24 Rozhodnutím z 21. októbra 2010 NMHH začal ako prvostupňový orgán proti UPC konanie týkajúce sa trhového dohľadu. NMHH v rámci tohto konania UPC nariadil, aby mu poskytla dokumentáciu týkajúcu sa zmluvného vzťahu s jedným z jej predplatiteľov.
- 25 UPC najmä na základe stanoviska ILR odmietla poskytnúť požadované údaje a požiadala NMHH, aby zastavil konanie týkajúce sa trhového dohľadu pre nedostatok medzinárodnej a vecnej právomoci. NMHH následne rozhodnutím z 10. decembra 2010 uložil UPC pokutu 300 000 maďarských forintov (HUF) z dôvodu, že mu táto spoločnosť neposkytla požadované informácie. UPC podala proti tomuto rozhodnutiu opravný prostriedok na podpredsedu NMHH, ktorý ho ako druhostupňový orgán zamietol.

- 26 UPC preto podala na vnútroštátny súd správnu žalobu proti tomuto rozhodnutiu, pričom sa dovoľavala porušenia vnútroštátneho práva. Fővárosi Törvényszék zrušil uvedené rozhodnutie z procesných dôvodov a vrátil vec podpredsedovi NMHH na opätovné preskúmanie.
- 27 V rámci tohto preskúmania podpredseda NMHH rozhodol, že má medzinárodnú a vecnú právomoc, a opätovne zamietol opravný prostriedok, ktorý UPC podala proti prvostupňovému rozhodnutiu, avšak znížil uloženú pokutu na 100 000 HUF.
- 28 UPC preto podala na vnútroštátny súd žalobu, ktorou sa domáhala zrušenia tohto rozhodnutia i prvostupňového rozhodnutia.
- 29 Fővárosi Törvényszék uvádza, že rozhodnutie sporu, ktorý mu bol predložený, si vyžaduje najprv odpovedať najmä na otázky týkajúce sa vecnej a územnej právomoci maďarských a luxemburských orgánov a zlučiteľnosti služby, ktorú UPC poskytuje, s právom Únie.
- 30 Za týchto okolností Fővárosi Törvényszék rozhodol prerušiť konanie a položil Súdnemu dvoru nasledujúce prejudiciálne otázky:

- „1. Má sa článok 2 písm. c) rámcovej smernice vykladať v tom zmysle, že služba, ktorou poskytovateľ služby zabezpečuje za odplatu podmienený prístup k balíku programov, ktorý obsahuje služby rozhlasových a televíznych programov a ktorý sa prenáša cez satelit, sa má považovať za elektronickú komunikačnú službu?
2. Má sa Zmluva [FEÚ] vykladať v tom zmysle, že na službu opísanú v prvej otázke sa vzťahuje zásada slobodného poskytovania služieb medzi členskými štátmi, pokiaľ ide o službu poskytovanú z Luxemburska na územie Maďarska?
3. Má sa Zmluva [FEÚ] vykladať v tom zmysle, že v prípade služby opísanej v prvej otázke krajina určenia, do ktorej smeruje služba, má právo obmedziť poskytovanie takýchto služieb tým, že stanoví, že [poskytovateľ] služby je povinný zaregistrovať sa v členskom štáte a zriadiť si pobočku alebo samostatný právny subjekt, a tiež tým, že vyžaduje, aby sa tento druh služieb mohol poskytovať až po založení pobočky alebo samostatného právneho subjektu?
4. Má sa Zmluva [FEÚ] vykladať v tom zmysle, že správne konania týkajúce sa služieb opísaných v prvej otázke bez ohľadu na členský štát, v ktorom pôsobí alebo je zaregistrovaný podnik, ktorý poskytuje službu, podliehajú právomoci správnych orgánov členského štátu, ktorý má právomoc na základe miesta, v ktorom sa [poskytuje] služba?
5. Má sa článok 2 písm. c) rámcovej smernice vykladať v tom zmysle, že služba opísaná v prvej otázke sa má považovať za elektronickú komunikačnú službu, alebo sa uvedená služba má považovať za službu podmieneného prístupu poskytovanú s použitím systému podmieneného prístupu vymedzeného v článku 2 písm. f) rámcovej smernice?
6. Majú sa relevantné ustanovenia na základe vyššie uvedeného vykladať v tom zmysle, že poskytovateľ služby opísanej v prvej otázke sa má považovať za poskytovateľa elektronických komunikačných služieb podľa právnych predpisov [Únie]?”

O prejudiciálnych otázkach

- 31 Na úvod treba uviesť, že prejudiciálne otázky, ktoré vnútroštátny súd položil Súdnemu dvoru, možno zoradiť do dvoch odlišných skupín podľa ustanovení práva Únie, ktorých výklad sa požaduje.

32 Zatiaľ čo prvá skupina sa týka výkladu rámcovej smernice s cieľom zistiť povahu a obsah činnosti, ktorú UPC vykonáva (prvá, piata a šiesta otázka), predmetom druhej skupiny je uplatnenie zásady slobodného poskytovania služieb, ako je zakotvená v článku 56 ZFEÚ, na služby, o aké ide vo veci samej (druhá až štvrtá otázka).

O výklade rámcovej smernice

33 Svojou prvou, piatou a šiestou otázkou, ktoré je potrebné skúmať spoločne, sa vnútroštátny súd v podstate pýta, či služba, ktorá pozostáva z odplatného poskytovania podmieneného prístupu k balíku programov prenášanému cez satelit, ktorý obsahuje služby rozhlasových a televíznych programov, patrí pod pojem „elektronická komunikačná služba“ v zmysle článku 2 písm. c) rámcovej smernice alebo či sa má kvalifikovať ako „systém podmieneného prístupu“ v zmysle článku 2 písm. f) tejto smernice. Vnútroštátny súd chce takisto vedieť, či sa poskytovateľ takej služby má považovať za poskytovateľa elektronických komunikačných služieb vzhľadom na NPR.

34 Súdny dvor vo svojom rozsudku UPC Nederland (C-518/11, EU:C:2013:709) posudzoval analogickú otázku k tomu, na čo sa v prvom rade pýta vnútroštátny súd.

35 Uvedená vec UPC Nederland sa týkala služby poskytovania balíka rozhlasových a televíznych programov prostredníctvom káblovej televízie, ktorý táto spoločnosť ponúkala obyvateľom istej holandskej obce.

36 V tomto rozsudku Súdny dvor uviedol, že rámcová smernica určuje jasný rozdiel medzi tvorbou obsahu, ktorá zahŕňa redakčnú zodpovednosť, a prenosom obsahu bez akejkoľvek redakčnej zodpovednosti. Súdny dvor objasnil, že na obsah a jeho prenos sa vzťahujú odlišné právne úpravy, ktoré sledujú svoje vlastné ciele (pozri rozsudok UPC Nederland, EU:C:2013:709, bod 41).

37 Súdny dvor takisto zdôraznil, že ak si zákazníci spoločnosti UPC Nederland BV kúpia predplatné s cieľom získať prístup k základnému balíku programov prístupných prostredníctvom káblovej televízie, ktorý táto spoločnosť ponúka, neznamená to, že činnosť tejto spoločnosti, ktorá spočíva v prenose programov vyrobených obsahovými redaktormi, v prejednávanej veci rozhlasovými a televíznymi stanicami, až do spojovacieho bodu jej káblovej siete nachádzajúcej sa v domácnosti jej predplatiteľov, musí byť vylúčená z pojmu „elektronická komunikačná služba“ v zmysle článku 2 písm. c) rámcovej smernice (pozri rozsudok UPC Nederland, EU:C:2013:709, bod 43).

38 Na základe týchto úvah dospel Súdny dvor k záveru, že na poskytovanie základného balíka programov prístupných prostredníctvom káblovej televízie sa vzťahuje pojem elektronická komunikačná služba, a teda vecná pôsobnosť NPR, keďže zahŕňa prenos signálu prostredníctvom káblovej televízie (pozri rozsudok UPC Nederland, EU:C:2013:709, bod 44).

39 Súdny dvor ďalej objasnil, že skutočnosť, že náklady na prenos účtované predplatiteľom zahŕňajú odmenu rozhlasových a televíznych staníc a organizácií kolektívnej správy autorských práv za šírenie obsahu diel, nemôže brániť kvalifikácii služby poskytovanej spoločnosťou UPC Nederland BV ako „elektronickej komunikačnej služby“ v zmysle NPR (pozri rozsudok UPC Nederland, EU:C:2013:709, bod 46).

40 Ako vyplýva zo spisu, ktorý bol predložený Súdnemu dvoru v tejto veci, UPC rovnako ako UPC Nederland BV sama nevyrába rozhlasové a televízne programy, ktoré vysiela, a nepreberá redakčnú zodpovednosť za ich obsah. Okrem toho predplatné služby, ktorú UPC poskytuje, zahŕňa nielen náklady na prenos, ale aj poplatky, ktoré sa platia vysielačím organizáciám a organizáciám kolektívnej správy práv v rámci prístupnosti obsahov vysielačných programov.

- 41 Navyše z článku 2 písm. a) a c) rámcovej smernice vyplýva, že okolnosť, či sa prenos signálov v elektronických komunikačných sieťach uskutočňuje cez kábel alebo cez satelitnú infraštruktúru, nie je vôbec rozhodujúca na účely výkladu pojmu „elektronická komunikačná služba“ v zmysle tohto ustanovenia.
- 42 UPC však tvrdí, že neposkytuje elektronickú komunikačnú službu v zmysle článku 2 písm. c) rámcovej smernice, lebo neprenáša signál a nevlastní elektronickú komunikačnú sieť, teda satelitnú infraštruktúru. Na tento účel využíva služby a zariadenia, ktoré patria tretím osobám.
- 43 V tomto ohľade je namieste uviesť, že okolnosť, že k prenosu signálu dochádza prostredníctvom infraštruktúry, ktorá nepatrí UPC, je pre kvalifikovanie povahy služby irelevantná. V tejto súvislosti je totiž dôležitá iba skutočnosť, že UPC je voči koncovým užívateľom zodpovedná za prenos signálu, ktorý im zabezpečuje poskytovanie služby, ktorú si predplatili.
- 44 Akýkoľvek iný výklad by významne zužoval rozsah NPR, čo by mohlo narušiť potrebný účinok jeho ustanovení, a tým ohroziť dosiahnutie cieľov, ktoré tento rámec sleduje. Cieľom NPR je totiž, ako vyplýva z odôvodnenia 5 smernice 2009/140, zavedenie skutočného vnútorného trhu s elektronickými komunikáciami, v rámci ktorého musia byť tieto elektronické komunikácie v konečnom dôsledku upravené len právom hospodárskej súťaže, takže vylúčenie činností podniku, akým je UPC, z jeho pôsobnosti z dôvodu, že nie je vlastníkom satelitnej infraštruktúry, ktorá umožňuje prenos signálu, by NPR zbavilo podstatnej časti jeho pôsobnosti (pozri v tomto zmysle rozsudok UPC Nederland, EU:C:2013:709, bod 45).
- 45 Výklad, ktorý podal Súdny dvor v uvedenom rozsudku UPC Nederland, síce umožňuje odpovedať na otázku kvalifikovania služby, ktorú UPC poskytuje, z hľadiska NPR, avšak treba pripomenúť, že uvedená služba podlieha podmienenému prístupu, keďže predplatitelia UPC majú prístup k programom prenášaným cez satelit iba po dekódovaní.
- 46 Taká okolnosť viedla vnútroštátny súd k položeniu otázky, či sa služba, ktorú UPC poskytuje, má považovať nie za elektronickú komunikačnú službu v zmysle článku 2 písm. c) rámcovej smernice, ale za „systém podmieneného prístupu“ v zmysle článku 2 písm. f) tejto smernice.
- 47 Ako generálna advokátka uviedla v bode 43 svojich návrhov, táto pochybnosť vnútroštátneho súdu sa zdá byť založená na predpoklade, že elektronická komunikačná služba a systém podmieneného prístupu sa navzájom vylučujú.
- 48 Taký predpoklad nie je správny.
- 49 Treba totiž pripomenúť, že článok 2 písm. f) rámcovej smernice definuje „systém podmieneného prístupu“ v zmysle tohto ustanovenia ako „akékoľvek technické opatrenie a/alebo usporiadanie, ktoré sprístupňuje v zrozumiteľnej podobe chránenú službu rozhlasového alebo televízneho vysielania na základe predplatenia alebo iného druhu poskytnutého individuálneho povolenia“.
- 50 Z tohto ustanovenia vyplýva, že systém podmieneného prístupu je druhom prístupu k službám rozhlasového alebo televízneho vysielania a predpokladá zavedenie technického usporiadania, ktorého účelom je obmedziť prístup k takej službe iba na osoby, ktoré si ju objednali u poskytovateľa. Systém podmieneného prístupu však sám osebe neumožňuje prístup k službe rozhlasového alebo televízneho vysielania. Taký prístup závisí vždy od prenosu signálov cez elektronickú komunikačnú sieť.
- 51 Zavedenie systému podmieneného prístupu je teda priamo spojené s poskytovaním chránenej služby. Vo všetkých situáciách, keď prevádzkovateľ systému podmieneného prístupu je zároveň poskytovateľom služby prenosu rozhlasových alebo televíznych programov, ako sa zdá, že to je aj vo

veci samej, totiž ide o jednotnú službu, v rámci ktorej poskytovanie služby rozhlasového alebo televízneho vysielania predstavuje ústredný prvok činnosti, ktorú tento prevádzkovateľ vykonáva, pričom systém podmieneného prístupu je akcesorickým prvkom.

- 52 Vzhľadom na jeho akcesorickú povahu možno systém podmieneného prístupu pripojiť k elektronickej komunikačnej službe, ktorej predmetom je prenos rozhlasových alebo televíznych programov, bez toho, aby tento prenos stratil povahu elektronickej komunikačnej služby.
- 53 Tento záver potvrdzuje článok 2 písm. ea) rámcovej smernice, podľa ktorého systémy podmieneného prístupu sú službami pridruženými k elektronickej komunikačnej sieti a/alebo elektronickej komunikačnej službe, ktoré umožňujú poskytovanie služieb prostredníctvom takejto siete a/alebo služby.
- 54 Navyše, hoci je pravda, že smernica 98/84 stanovuje osobitné pravidlá pre systémy podmieneného prístupu, skutočnosťou zostáva, že podľa jej článku 1 je pôsobnosť tejto smernice obmedzená na aproximáciu právnych predpisov členských štátov týkajúcich sa opatrení proti nezákonným zariadeniam, ktoré poskytujú neoprávnený prístup k chráneným službám. Za týchto okolností nemá uvedená smernica vplyv na kvalifikovanie elektronickej komunikačnej služby, ktorej obsah podlieha podmienenému prístupu.
- 55 Pokiaľ ide ďalej o otázku, či sa poskytovateľ služby, o akú ide v prípade UPC, má považovať za poskytovateľa elektronických komunikačných služieb vzhľadom na NPR, je potrebné uviesť, že ani rámcová smernica, ani smernica o povolení neobsahujú definíciu pojmu poskytovateľ elektronických komunikačných služieb.
- 56 Článok 2 písm. k) rámcovej smernice však definuje pojem „účastník“ ako každú fyzickú alebo právnickú osobu, ktorá uzavrela zmluvu s „poskytovateľom verejne dostupných elektronických komunikačných služieb o poskytovaní týchto služieb“.
- 57 Je teda namieste konštatovať, že poskytovateľ elektronických komunikačných služieb v zmysle článku 2 písm. c) rámcovej smernice je poskytovateľom elektronických komunikačných služieb v zmysle tejto smernice.
- 58 Na prvú, piatu a šiestu otázku preto treba odpovedať tak, že článok 2 písm. c) rámcovej smernice sa má vykladať v tom zmysle, že služba, ktorá pozostáva z odplatného poskytovania podmieneného prístupu k balíku programov prenášanému cez satelit, ktorý obsahuje služby rozhlasových a televíznych programov, patrí pod pojem „elektronická komunikačná služba“ v zmysle článku uvedeného ustanovenia. Skutočnosť, že táto služba zahŕňa systém podmieneného prístupu v zmysle článku 2 písm. ea) a f) rámcovej smernice, nemá v tomto ohľade význam. Subjekt, ktorý poskytuje službu, o akú ide vo veci samej, sa má považovať za poskytovateľa elektronických komunikačných služieb vzhľadom na rámcovú smernicu.

O slobodnom poskytovaní služieb

O druhej otázke

- 59 Svojou druhou otázkou sa vnútroštátny súd v podstate pýta, či za okolností, o aké ide vo veci samej, predstavuje služba, ktorá pozostáva z odplatného poskytovania podmieneného prístupu k balíku programov prenášanému cez satelit, ktorý obsahuje služby rozhlasových a televíznych programov, poskytovanie služieb v zmysle článku 56 ZFEÚ.
- 60 Je nesporné, že UPC je spoločnosť usadená v Luxembursku, ktorá poskytuje predplatiteľom s bydliskom v iných členských štátoch balíky obsahujúce služby rozhlasových a televíznych programov.

- 61 Podľa ustálenej judikatúry Súdneho dvora pritom vysielanie televíznych signálov, rovnako ako ich prenos podliehajú pravidlám Zmluvy týkajúcim sa poskytovania služieb (pozri v tomto zmysle rozsudky *De Coster*, C-17/00, EU:C:2001:651, bod 28, ako aj *United Pan-Europe Communications Belgium a i.*, C-250/06, EU:C:2007:783, bod 28).
- 62 Odpoveď na otázku, či sa vnútroštátna právna úprava v odvetví elektronických komunikačných služieb, akou je zákon č. C z roku 2003, má skúmať na základe článku 56 ZFEÚ, však závisí od stupňa harmonizácie tohto odvetvia v rámci Únie.
- 63 Každé vnútroštátne opatrenie v oblasti, ktorá bola na úrovni Únie harmonizovaná úplným spôsobom, sa totiž musí posudzovať s ohľadom na ustanovenia tohto harmonizačného opatrenia, a nie s ohľadom na ustanovenia primárneho práva (pozri najmä rozsudky *Deutscher Apothekerverband*, C-322/01, EU:C:2003:664, bod 64, a *Citroën Belux*, C-265/12, EU:C:2013:498, bod 31).
- 64 V tomto ohľade je namieste uviesť, že podľa odôvodnenia 7 rámcovej smernice „ustanovenia tejto smernice a špecifických smerníc [ktoré tvoria NPR] nemajú vplyv na možnosť každého členského štátu podniknúť opatrenia potrebné na zabezpečenie ochrany svojich základných bezpečnostných záujmov..., vrátane vytvorenia osobitných a primeraných povinností daných národným regulačným orgánom pre poskytovateľov elektronických komunikačných služieb“.
- 65 Článok 1 ods. 3 rámcovej smernice stanovuje, že opatrenia prijaté na vnútroštátnej úrovni v súlade s právom Únie, ktoré sledujú ciele vo všeobecnom záujme, nie sú dotknuté.
- 66 Okrem toho z článku 8 ods. 1 rámcovej smernice vyplýva, že členské štáty zabezpečia, aby národné regulačné orgány uskutočnili všetky zodpovedajúce opatrenia zamerané na podporu súťaže pri poskytovaní elektronických komunikačných služieb, rozvoj vnútorného trhu, ako aj podporu záujmov občanov Európskej únie a aby takéto opatrenia boli primerané týmto cieľom.
- 67 V rovnakom zmysle sa v odôvodnení 15 smernice o povolení uvádza, že podmienky, ktoré sa môžu zlučiť so všeobecným povolením, sa majú obmedziť na také, ktoré sú presne potrebné na zabezpečenie súladnosti so záväzkami podľa vnútroštátneho práva v súlade s právom Únie.
- 68 Prístupová smernica zase vo svojom článku 9 ods. 1 stanovuje, že vnútroštátne orgány môžu uložiť povinnosť transparentnosti vzhľadom na prepojenie a/alebo prístup a vyžadovať od operátorov uverejnenie špecifických informácií.
- 69 Napokon v rozsudku *Telekomunikacja Polska* (C-522/08, EU:C:2010:135, bod 29) Súdny dvor konštatoval, že článok 20 smernice o univerzálnej službe sa uplatňuje bez toho, aby bola dotknutá vnútroštátna právna úprava o ochrane spotrebiteľov, ktorá je v súlade s právom Únie, a rozhodol, že rámcová smernica a smernica o univerzálnej službe nestanovujú úplnú harmonizáciu aspektov, ktoré sa týkajú ochrany spotrebiteľa.
- 70 Za týchto okolností je namieste konštatovať, že v práve Únie nedošlo k úplnej harmonizácii odvetvia elektronických komunikačných služieb, a preto vnútroštátnu právnu úpravu, o akú ide vo veci samej, treba preskúmať so zreteľom na článok 56 ZFEÚ, pokiaľ ide o aspekty, ktoré neupravuje NPR.
- 71 NMHH a maďarská vláda však navrhujú odpovedať na druhú otázku záporne, keďže UPC nevykonáva nijakú činnosť poskytovania služieb rozhlasových a televíznych programov v členskom štáte, kde má sídlo.
- 72 V tomto ohľade postačuje pripomenúť, že právo hospodárskeho subjektu usadeného v jednom členskom štáte poskytovať služby v inom členskom štáte, ktoré potvrdzuje článok 56 ZFEÚ, nepodlieha podmienke, aby uvedený hospodársky subjekt poskytoval takéto služby aj v členskom štáte, kde je

usadený. Tento článok totiž vyžaduje len to, aby bol poskytovateľ usadený v inom členskom štáte než v členskom štáte príjemcu služby (pozri rozsudok Carmen Media Group, C-46/08, EU:C:2010:505, bod 43 a citovanú judikatúru).

- 73 Česká, rumunská a slovenská vláda okrem toho tvrdia, že činnosť, ktorú UPC vykonáva na maďarskom území, nepatrí do pôsobnosti článku 56 ZFEÚ, keďže táto činnosť nemá dočasný alebo príležitostný, ale naopak trvalý a kontinuálny charakter. Za týchto okolností sa UPC podľa nich zneužívajúco dovoláva uplatnenia pravidiel, ktoré sa týkajú slobodného poskytovania služieb zaručeného týmto článkom.
- 74 Rovnako treba poznamenať, že žiadne ustanovenie Zmluvy neumožňuje abstraktným spôsobom určiť dĺžku alebo frekvenciu, od ktorej by sa poskytovanie služby alebo určitého typu služby v inom členskom štáte už nemohlo považovať za poskytovanie služieb, z čoho vyplýva, že pojem „služba“ v zmysle Zmluvy môže zahŕňať služby rozličného druhu vrátane služieb, ktorých poskytovanie trvá dlhšie obdobie, ba dokonca aj niekoľko rokov (pozri rozsudky Schnitzer, C-215/01, EU:C:2003:662, body 30 a 31, ako aj *Duomo Gpa a i.*, C-357/10 až C-359/10, EU:C:2012:283, bod 32).
- 75 Preto samotná skutočnosť, že hospodársky subjekt usadený v jednom členskom štáte poskytuje rovnaké alebo podobné služby viac-menej častým alebo pravidelným spôsobom v inom členskom štáte bez toho, aby v ňom mal vytvorenú infraštruktúru, ktorá by mu umožňovala vykonávať v ňom profesijnú činnosť stabilným a nepretržitým spôsobom a obracať sa prostredníctvom tejto infraštruktúry okrem iného na príslušníkov tohto členského štátu, nestačí na to, aby sa tento hospodársky subjekt považoval za usadený v danom členskom štáte (rozsudok Schnitzer, EU:C:2003:662, bod 32).
- 76 Navyše treba uviesť, že okolnosť, že podnik sa usadil v jednom členskom štáte s cieľom vyhnúť sa právnej úprave iného členského štátu, nevylučuje, že jeho vysielanie sa môže považovať za služby v zmysle Zmluvy. Táto otázka sa totiž líši od otázky, aké opatrenia je členský štát oprávnený prijať, aby zabránil poskytovateľovi služieb usadenému v inom členskom štáte obchádzať jeho vnútroštátnu právnu úpravu (pozri rozsudok TV10, C-23/93, EU:C:1994:362, bod 15).
- 77 Okrem toho výkon základnej slobody s cieľom ťažiť výhody z výhodnejšej právnej úpravy iného členského štátu sám osebe nestačí na vyvodenie záveru o zneužití tejto slobody (pozri v tomto zmysle rozsudok Cadbury Schweppes a Cadbury Schweppes Overseas, C-196/04, EU:C:2006:544, bod 37).
- 78 Vzhľadom na predchádzajúce úvahy je namieste odpovedať na druhú otázku tak, že za okolností, o aké ide vo veci samej, predstavuje služba, ktorá pozostáva z odplatného poskytovania podmieneného prístupu k balíku programov prenášanému cez satelit, ktorý obsahuje služby rozhlasových a televíznych programov, poskytovanie služieb v zmysle článku 56 ZFEÚ.

O štvrtej otázke

- 79 Svojou štvrtou otázkou chce vnútroštátny súd v podstate zistiť, či konania týkajúce sa trhového dohľadu nad elektronickými komunikačnými službami, o aké ide vo veci samej, podliehajú právomoci orgánov členského štátu, v ktorom majú bydlisko príjemcovia uvedených služieb, alebo členského štátu, na ktorého území sa nachádza podnik poskytujúci tieto služby.
- 80 Pôvod tejto otázky je v diskusii, ktorá sa vedie v spore vo veci samej vo vzťahu k vecnej a územnej právomoci luxemburských a maďarských orgánov, pokiaľ ide o konania týkajúce sa trhového dohľadu nad činnosťami poskytovania rozhlasových a televíznych programov, ktoré sú vykonávané z luxemburského územia a určené osobám s bydliskom na maďarskom území.

- 81 Treba pripomenúť, že v spore vo veci samej ide o zákonnosť pokuty, ktorú uložil NMHH spoločnosti UPC z dôvodu, že táto spoločnosť odmietla NMHH poskytnúť informácie, ktoré sa týkajú zmluvného vzťahu medzi UPC a jedným z jej predplatiteľov. Táto žiadosť o informácie bola formulovaná v rámci konania týkajúceho sa trhového dohľadu voči UPC, ktoré sa začalo v dôsledku sťažností predplatiteľov tejto spoločnosti.
- 82 Z bodu 58 tohto rozsudku vyplýva, že UPC poskytuje na maďarskom území „elektronické komunikačné služby“ v zmysle článku 2 písm. c) rámcovej smernice.
- 83 V tomto kontexte činnosť UPC, ktorá predplatiteľom s bydliskom v Maďarsku poskytuje balíky obsahujúce služby rozhlasových a televíznych programov, ktoré podliehajú podmienenému prístupu a dajú sa prijímať cez satelit, patrí do NPR a najmä je upravená smernicou o povolení.
- 84 V tomto ohľade je namieste uviesť, že podľa článku 6 ods. 1 a 3 smernice o povolení môže všeobecné povolenie na poskytovanie elektronických komunikačných sietí alebo služieb podliehať len podmienkam uvedeným v časti A prílohy tejto smernice.
- 85 Rovnako treba poznamenať, že podľa článku 11 ods. 1 písm. b) smernice o povolení v spojení s bodom 8 časti A jej prílohy môžu vnútroštátne orgány od podnikov požadovať informácie, ktoré sú primerané a objektívne odôvodnené na to, aby im umožňovali overiť dodržiavanie podmienok týkajúcich sa ochrany spotrebiteľa, keď dostanú sťažnosť alebo vedú prešetrovanie z vlastného podnetu.
- 86 Z týchto skutočností vyplýva, že za súčasného stavu práva Únie smernica o povolení nestanovuje príslušným vnútroštátnym orgánom nijakú povinnosť, pokiaľ ide o uznávanie rozhodnutí o povolení vydaných v štáte, z ktorého sú poskytované dotknuté služby.
- 87 V dôsledku toho členský štát, na ktorého území majú bydlisko príjemcovia elektronických komunikačných služieb, môže podriaadiť poskytovanie týchto služieb určitým podmienkam v súlade s ustanoveniami uvedenej smernice.
- 88 Za týchto okolností treba na štvrtú otázku odpovedať tak, že konania týkajúce sa trhového dohľadu nad elektronickými komunikačnými službami, o aké ide vo veci samej, podliehajú právomoci orgánov členského štátu, v ktorom majú bydlisko príjemcovia uvedených služieb.

O tretej otázke

- 89 Svojou treťou otázkou sa vnútroštátny súd v podstate pýta, či sa článok 56 ZFEÚ má vykladať v tom zmysle, že bráni tomu, aby orgány členského štátu uložili podnikom, ktoré poskytujú na území tohto štátu elektronické komunikačné služby, o aké ide vo veci samej, povinnosť zaregistrovať tieto služby a vytvoriť v uvedenom štáte pobočku alebo právny subjekt odlišný od subjektu, ktorý sa nachádza v členskom štáte vysielať.

– O prípustnosti

- 90 NMHH a maďarská vláda sa domnievajú, že tretia prejudiciálna otázka je neprípustná.
- 91 Uvádzajú, že spor vo veci samej nesúvisí ani so slobodou usadiť sa, ani s aspektmi práva Únie súvisiacimi s cezhraničnými službami, ktoré sú obsahom tejto otázky. Vnútroštátny súd sa v tejto otázke zaoberá inými problémami, než o aké ide v prejednávanej veci. Podľa nich ide o otázku, o ktorej nemá vnútroštátny súd rozhodovať, a ktorá je teda irelevantná so zreteľom na riešenie sporu vo veci samej.

- 92 V tejto súvislosti treba pripomenúť, že podľa ustálenej judikatúry konanie, ktoré upravuje článok 267 ZFEÚ, je nástrojom spolupráce medzi Súdny dvorom a vnútroštátnymi súdmi, prostredníctvom ktorého Súdny dvor poskytuje týmto súdom výklad práva Únie potrebný na vyriešenie sporov, ktoré prejednávajú (pozri najmä rozsudok *Fish Legal a Shirley*, C-279/12, EU:C:2013:853, bod 29).
- 93 Pri otázkach týkajúcich sa výkladu práva Únie položených vnútroštátnym súdom v rámci právnej úpravy a skutkových okolností, ktoré tento súd vymedzí na vlastnú zodpovednosť a ktorých správnosť Súdny dvor neprináleží preverovať, platí prezumpcia relevantnosti. Zamietnuť návrh vnútroštátneho súdu na začatie prejudiciálneho konania Súdny dvorom možno len vtedy, ak je zjavné, že požadovaný výklad práva Únie nemá žiadnu súvislosť s existenciou alebo predmetom sporu vo veci samej, pokiaľ ide o hypotetický problém, alebo ak Súdny dvor nedisponuje skutkovými a právnymi podkladmi potrebnými na užitočnú odpoveď na otázky, ktoré sa mu položili (pozri najmä rozsudok *Fish Legal a Shirley*, EU:C:2013:853, bod 30).
- 94 V prejednávanej veci vnútroštátny súd v rámci odpovede Súdny dvor na žiadosť o vysvetlenie podľa článku 101 ods. 1 Rokovacieho poriadku Súdneho dvora uviedol dôvody, pre ktoré by mu mohla byť odpoveď na túto otázku užitočná za predpokladu, že by Súdny dvor konštatoval porušenie článku 56 ZFEÚ. Nie je teda zjavné, že by požadovaný výklad práva Únie nemal žiadnu súvislosť s existenciou alebo predmetom sporu vo veci samej.
- 95 Preto sa tretia prejudiciálna otázka musí vyhlásiť za prípustnú.
- O veci samej
- 96 Pokiaľ ide o povinnosť zaregistrovať službu, o akú ide vo veci samej, v členskom štáte, na ktorého území sa poskytuje, treba uviesť, že z článku 3 ods. 2 a 3 smernice o povolení vyplýva, že poskytovateľ elektronických komunikačných služieb môže byť pred začatím svojej činnosti povinný predložiť národným regulačným orgánom oznámenie, ktoré musí obsahovať minimálne informácie potrebné na to, aby sa týmto orgánom umožnilo viesť register.
- 97 Z článku 3 ods. 2 a 3 smernice o povolení rovnako vyplýva, že tieto informácie musia byť obmedzené na také informácie, ktoré sú potrebné na identifikáciu poskytovateľa, ako napríklad registračné číslo spoločnosti a kontaktné osoby poskytovateľa, jeho adresa, krátky opis siete alebo služby a odhadovaný dátum začatia činnosti. Toto ustanovenie takisto objasňuje, že poskytovanie elektronickej komunikačnej služby nemožno podmieniť tým, že uvedenému podniku sa vydá výslovné rozhodnutie alebo akéhokoľvek iné správne opatrenie. Navyše po predložení oznámenia môže podnik začať činnosť.
- 98 V tomto ohľade je potrebné uviesť, ako Súdny dvor rozhodol v bode 70 tohto rozsudku, že okolnosť, že rámcová smernica a osobitné smernice, ktoré tvoria NPR, vrátane smernice o povolení nepredstavujú úplnú harmonizáciu vnútroštátnych právnych úprav v odvetví elektronických komunikačných sietí a služieb, nebráni tomu, aby normotvorca Únie mohol vo vzťahu k určitým osobitným aspektom NPR obmedziť manévrovací priestor členských štátov presnými hranicami.
- 99 Práve o to ide v článku 3 smernice o povolení, ktorý obsahuje právny rámec týkajúci sa podmienok, ktoré môžu regulačné orgány členského štátu uložiť, aby podnikom usadeným v iných členských štátoch umožnili poskytovať na území tohto štátu elektronické komunikačné služby.
- 100 Preto treba konštatovať, že povinnosť uložená podnikom, ktoré poskytujú elektronické komunikačné služby, zaregistrovať tieto služby na regulačných orgánoch členského štátu, na ktorého území sa uvedené služby poskytujú, je výslovne stanovená v smernici o povolení. Článok 56 ZFEÚ preto nebráni tomu, aby členské štáty uložili takú povinnosť, pokiaľ konajú v súlade s požiadavkami vymedzenými v článku 3 smernice o povolení.

- 101 Pokiaľ ide o povinnosť, podľa ktorej podnik, ktorý chce poskytovať elektronické komunikačné služby v inom členskom štáte, než kde je usadený, v ňom musí vytvoriť pobočku alebo samostatný právny subjekt, je namieste pripomenúť, že podľa ustálenej judikatúry článok 56 ZFEÚ vyžaduje nielen vylúčenie akejkoľvek diskriminácie voči poskytovateľovi služieb na základe jeho štátnej príslušnosti alebo okolnosti, že je usadený v inom členskom štáte než v tom, v ktorom sa má služba poskytnúť, ale aj odstránenie všetkých obmedzení, i keď sa uplatňujú bez rozdielu na vnútroštátnych poskytovateľov a poskytovateľov z iných členských štátov, pokiaľ môžu zabraňovať činnosti poskytovateľa usadeného v inom členskom štáte, kde legálne poskytuje podobné služby, sťažovať ju alebo ju robiť menej atraktívnou (rozsudok Konstantinides, C-475/11, EU:C:2013:542, bod 44).
- 102 Je nutné konštatovať, že ustanovenie vnútroštátneho práva, podľa ktorého podnik usadený v inom členskom štáte musí vytvoriť stálu pobočku v členskom štáte, kde chce poskytovať elektronické komunikačné služby, porušuje zákaz obmedzenia slobodného poskytovania služieb stanovený v článku 56 ZFEÚ.
- 103 Obmedzenia tejto slobody síce možno vo všeobecnosti pripustiť ako odchýlky z dôvodov verejného poriadku, verejnej bezpečnosti a verejného zdravia výslovne uvedené v článku 52 ZFEÚ, ktoré sa na túto oblasť uplatňujú na základe článku 62 ZFEÚ, alebo v súlade s judikatúrou Súdneho dvora odôvodniť naliehavými dôvodmi všeobecného záujmu (rozsudok Garkalns, C-470/11, EU:C:2012:505, bod 35).
- 104 Povinnosť usadiť sa je však úplnou negáciou slobodného poskytovania služieb a má za následok pozbavenie článku 56 ZFEÚ akéhokoľvek potrebného účinku (pozri v tomto zmysle rozsudky Komisia/Nemecko, 205/84, EU:C:1986:463, bod 52, a Komisia/Nemecko, C-546/07, EU:C:2010:25, bod 39).
- 105 V každom prípade a ako generálna advokátka uviedla v bodoch 89 a 91 svojich návrhov, rozsiahlejšie možnosti kontroly, ktoré by zriadenie pobočky alebo samostatného právneho subjektu umožnilo, nie sú vo veci samej odôvodnené.
- 106 Vzhľadom na predchádzajúce úvahy treba na tretiu otázku odpovedať tak, že článok 56 ZFEÚ sa má vykladať v tom zmysle, že:
- nebráni tomu, aby členské štáty uložili podnikom, ktoré na ich území poskytujú elektronické komunikačné služby, o aké ide vo veci samej, povinnosť zaregistrovať tieto služby, pokiaľ konajú v súlade s požiadavkami vymedzenými v článku 3 smernice o povolení, a
 - naopak, bráni tomu, aby podniky, ktoré chcú poskytovať elektronické komunikačné služby, o aké ide vo veci samej, v inom členskom štáte, než na ktorého území sú usadené, boli v ňom povinné vytvoriť pobočku alebo právny subjekt odlišný od subjektu, ktorý sa nachádza v členskom štáte vysielania.

O trovách

- 107 Vzhľadom na to, že konanie pred Súdny dvorom má vo vzťahu k účastníkom konania vo veci samej incidenčný charakter a bolo začaté v súvislosti s prekážkou postupu v konaní pred vnútroštátnym súdom, o trovách konania rozhodne tento vnútroštátny súd. Iné trovy konania, ktoré vznikli v súvislosti s predložením pripomienok Súdnemu dvoru a nie sú trovami uvedených účastníkov konania, nemôžu byť nahradené.

Z týchto dôvodov Súdny dvor (druhá komora) rozhodol takto:

1. Článok 2 písm. c) smernice Európskeho parlamentu a Rady 2002/21/ES zo 7. marca 2002 o spoločnom regulačnom rámci pre elektronické komunikačné siete a služby (rámcová smernica), zmenenej a doplnenej smernicou Európskeho parlamentu a Rady 2009/140/ES z 25. novembra 2009, sa má vykladať v tom zmysle, že služba, ktorá pozostáva z odplatného poskytovania podmieneného prístupu k balíku programov prenášanému cez satelit, ktorý obsahuje služby rozhlasových a televíznych programov, patrí pod pojem „elektronická komunikačná služba“ v zmysle článku uvedeného ustanovenia.

Skutočnosť, že táto služba zahŕňa systém podmieneného prístupu v zmysle článku 2 písm. ea) a f) smernice 2002/21, zmenenej a doplnenej smernicou 2009/140, nemá v tomto ohľade význam.

Subjekt, ktorý poskytuje službu, o akú ide vo veci samej, sa má považovať za poskytovateľa elektronických komunikačných služieb vzhľadom na smernicu 2002/21, zmenenú a doplnenú smernicou 2009/140.

2. Za okolností, o aké ide vo veci samej, predstavuje služba, ktorá pozostáva z odplatného poskytovania podmieneného prístupu k balíku programov prenášanému cez satelit, ktorý obsahuje služby rozhlasových a televíznych programov, poskytovanie služieb v zmysle článku 56 ZFEÚ.
3. Konania týkajúce sa trhového dohľadu nad elektronickými komunikačnými službami, o aké ide vo veci samej, podliehajú právomoci orgánov členského štátu, v ktorom majú bydlisko príjemcovia uvedených služieb.
4. Článok 56 ZFEÚ sa má vykladať v tom zmysle, že:
 - nebráni tomu, aby členské štáty uložili podnikom, ktoré na ich území poskytujú elektronické komunikačné služby, o aké ide vo veci samej, povinnosť zaregistrovať tieto služby, pokiaľ konajú v súlade s požiadavkami vymedzenými v článku 3 smernice Európskeho parlamentu a Rady 2002/20/ES zo 7. marca 2002 o povolení na elektronické komunikačné siete a služby (smernica o povolení), zmenenej a doplnenej smernicou 2009/140, a
 - naopak, bráni tomu, aby podniky, ktoré chcú poskytovať elektronické komunikačné služby, o aké ide vo veci samej, v inom členskom štáte, než na ktorého území sú usadené, boli v ňom povinné vytvoriť pobočku alebo právny subjekt odlišný od subjektu, ktorý sa nachádza v členskom štáte vysielania.

Podpisy